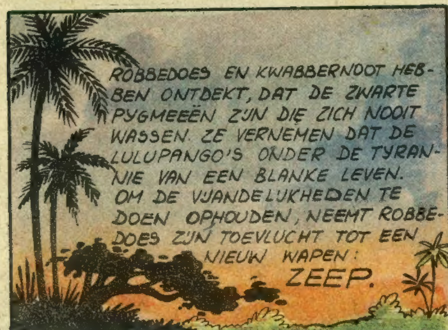
WEEKBLAD

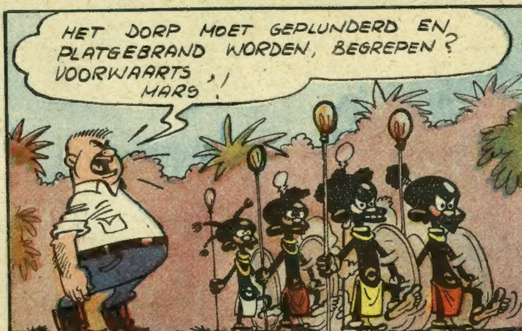
Nederland : 25 Ct. - 20 BLZ.
België : 4 Frank. - 20 BLZ.

ROBBEDOES

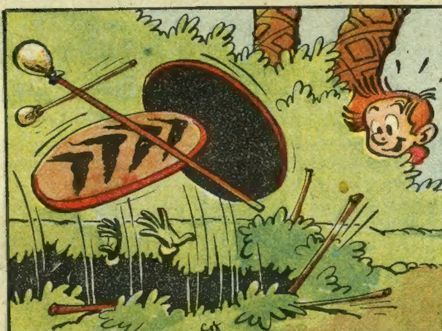
12e JAARGANG. — Nr. 511. — 12 JANUARI 1950.

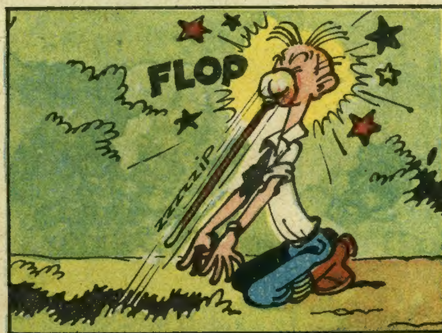

LUCKY LUKE

HET GAAT ER TAMELIJK VREEMD TOE OP DE PAARDENRENNEN... DE MEDEDINGERS PROBEREN ELKAAR OP ALLE MOGELIJKE MANIEREN TE LIKWIDEREN...

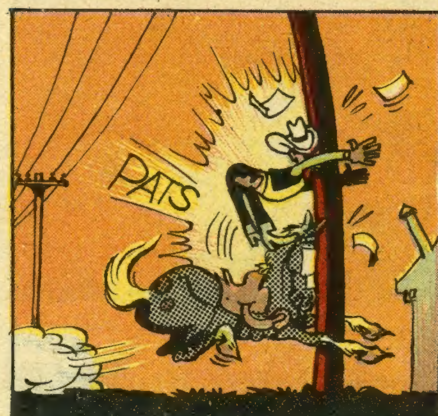

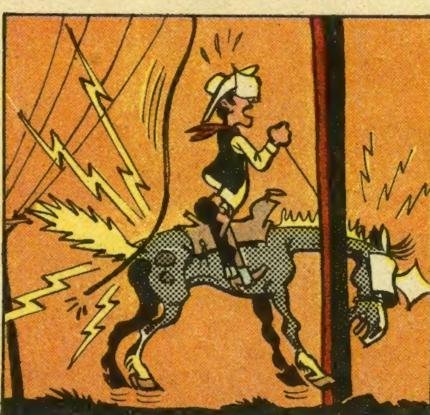

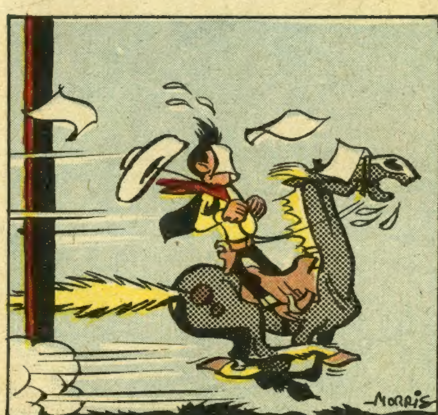

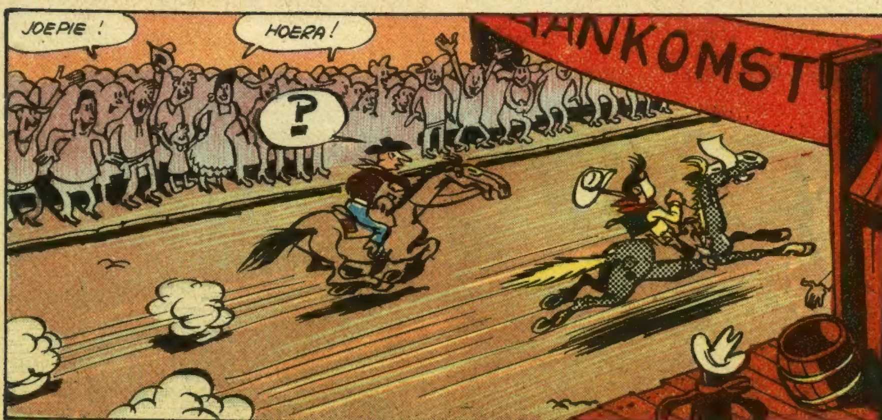

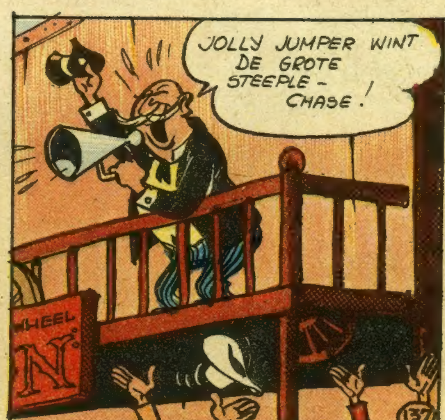

SURCOUF DE KAPERSKONING

ROBERT IS UIT HET COLLEGE ONTSNAPT. UREN LANG STAPT HIJ DOOR DE SNEEUW TOT EINDELIJK ZIJN KRACHTEN BEGEVEN...

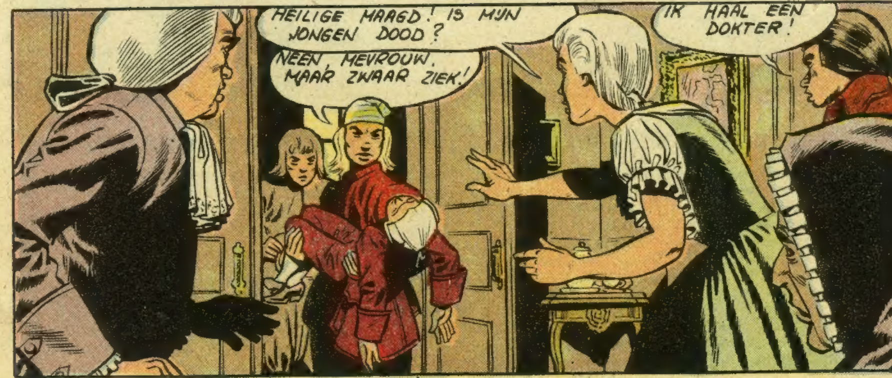

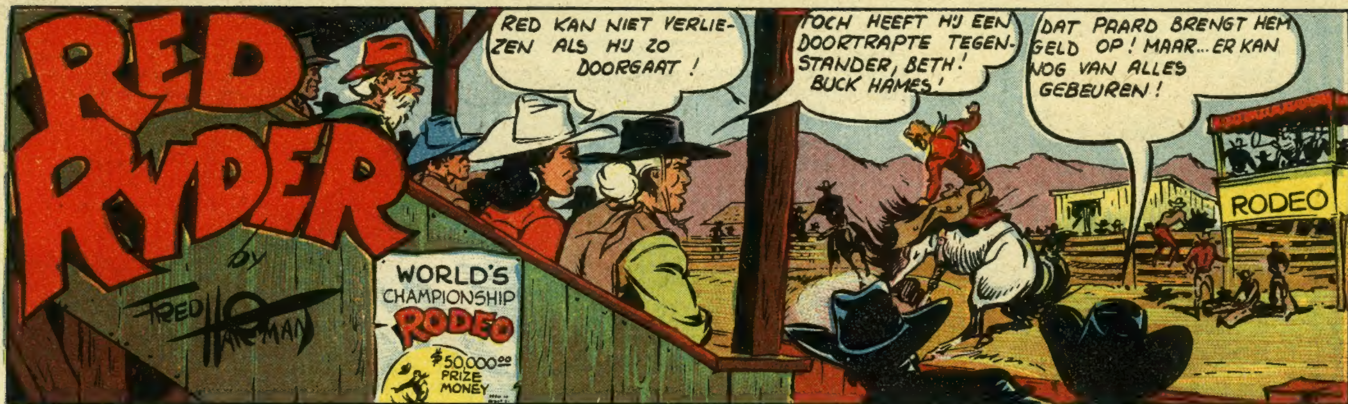

RAAK!

Jullie kennen toch zeker allen LEONIDAS, die in de vijfde eeuw voor Christus koning van Sparta was, niet ?

Hij was het, die met zijn 480 Spartanen aan Xerxes, de heerszuchtige Perzische koning, die heel Griekenland wou veroveren, de toegang tot de bergpas der Thermopulai ontzegde. Nu moet je weten, dat het Perzische leger het machtigste en het grootste van de toen bekende wereld was. Toch slaagden de Perzen er niet in, de bergpas binnen te dringen tot een verrader hen de toegang tot de achterzijde van de bergpas aanwees. Op die manier werd het dappere legertje van Leonidas ingesloten. De Spartanen verkozen de dood boven de overgave en sneuvelden tot de laatste man.

Er wordt verteld, dat Xerxes voor de slag het volgende bericht aan Leonidas liet zenden :

« De vloed van onze pijlen zal het licht van de zon verduisteren ! »

Maar als hij dacht, daarmee Leonidas af te schrikken, was hij er flink naast. Weet je wat die hem liet antwoorden ?

« Goed, dan zullen we in de schaduw strijden ! »

DE RODE VLEUGEL en de MALEISE KRIS

(9)

KORTE SAMENVATTING. — De jongens van de Rode Vleugel hebben het opgenomen tegen een bende zeerovers. die ergens in de omgeving van Java hun schuilplaats hebben. Daar trekken de jongens nu op af. De Grote Baas en Tsjeng gaan vermomd aan land en in een speelhol redden ze het leven van een Chinees. Kort daarop vallen ze in een hinderlaag van de Maleise Kris. Ze worden ondervraagd door de bendeleider en als straf voor hun zwijgen naar de parelvisserij gebracht. Op zekere dag zijn er haaien in de lagune doorgedrongen en er ontstaat een geweldige verwarring Dat is het begin van de ontsnappingspoging ; de Grote Baas duikt onder water en Tsjeng roeit naar een jonk om er achter te schuilen. Ze bereiken een atol, maar de vliegtuigen van de Maleise Kris hebben hen ontdekt en cirkelen boven hun hoofd.

— Het zijn inderdaad de toestellen van de Maleise Kris. Ik vraag me af, wat ze nog van ons willen.

De vliegtuigen bleven boven de atol cirkelen, alsof ze versterking verwachtten.

De Grote Baas zei tegen Joe :

— Ga eens een kijkje op het eiland nemen. Ik wil weten, wat er aan de andere kant aan de hand is.

De jongens bleven naar de heen en weer vliegende machines kijken. Ze zagen de zwarte schaduwen door de takken van de bomen heen en volgden alle bewegingen.

Joe gaf een luide kreet toen hij boven op de heuvel aangekomen was en hij begon hollend terug te lopen, zonder zich een ogenblik om het gevaar van de vliegtuigen te bekommeren. Een van hen daalde rechtstreeks naar beneden en begon Joe te achtervolgen. De jongen ontdekte het net op tijd, hij zocht dekking tegen een rots en ontkwam nog net aan de regen kogels, die op hem afgeschoten werd. Daarna kroop hij op handen en voeten naar het bos, waar hij zich weer bij zijn vrienden voegde.

— Wat is er aan de hand, Joe ?

— Er komen drie volgeladen jonken hier naar toe. Over een uur is heel de lagune afgezet. Ze weten vast dat wij hier zijn.

— Maar hoe kunnen ze dat nu weten ?

De Grote Baas sloeg zich tegen het voorhoofd.

— Ik weet het. Ik heb vanmorgen een inlander gezien, die het eiland verlaten heeft. Ik dacht, dat het een wilde was, die door het geronk van onze scheepsmotoren bang geworden was en op de vlucht sloeg. Het is natuurlijk een van de handlangers van de Maleise Kris geweest. Ze hebben natuurlijk over alle eilanden een spionnagedienst georganiseerd.

— Zitten we dus in de val ?

— We kunnen nog proberen, hier weg te komen en door hun gevechtslinies heen te breken. Op zee zijn we bijna net zo vlug als zij. Aan land hebben wij niets meer te verwachten. Stel de mitrailleurs achter de pantserplaatsen op en daarna zo gauw mogelijk er vandoor !

» Jij gaat aan de radiotafel zitten, Tsjeng, om de berichten door te geven. Sein onze ligging over en maak de schuilplaats van de Maleise Kris bekend. Het is niet nodig, dat wij dit geheim mee in het graf nemen, als de schurken erin slagen, ons de baas te worden.

De Grote Baas was met Jan en Karel op de « Pijl » gegaan, terwijl Tsjeng en Mou-Tse op de « Stormwind » een plaatsje vonden bij Joe en Henry.

De twee jachten voeren langzaam uit hun schuilplaats en begonnen toen onmiddellijk op volle kracht te varen.

Zodra ze in zicht kwamen, stortten de vliegtuigen zich op hen. Jan en Joe, die ieder achter een zware mitrailleur zaten, ontvingen hen met een hevig vuur. Bij de derde aanval werd een der vleugels van een toestel getroffen ,dat in zee stortte. Het overblijvende begon voorzichtiger te manœuvreren.

Intussen klonken er drie kanonschoten, de projectielen plonsten langs de « Stormwind » in het water.

— Nu begint het spel pas goed ! bromde Joe.

Karel begon te laveren en bleef in het sop van de « Pijl » varen. Ze moesten zich eruit redden door tussen twee atollen door te varen, voor de kanonnen hen bereiken konden.

Tsjeng zat over zijn morsesleutel gebogen en zond verwoed S. O. S.-berichten uit :

« Rode Vleugel wordt door drie schepen van de Maleise Kris aangevallen. Hun schuilplaats bevindt zich op het eiland Tuan Prabang. »

Tsjeng begon zijn bericht onvermoeid opnieuw in de hoop, dat de een of andere post het op zou vangen, opdat een der zeeschepen van de beschaafde wereld hun zijde zou kiezen om de verdediging tegen de schurken op zich te nemen.

De jonken schoten opnieuw, maar de afstand was te ver en de jachten werden niet geraakt.

— Nog een minuut of twee, schreeuwde Joe, daarna zijn we gered. Als wij achter die atol liggen, kunnen ze niets meer tegen ons beginnen .

— Ze kunnen ons het vliegtuig weer op ons dak sturen.

— Dat is zo, maar wij liggen er in ieder geval toch gunstiger.

Nog twee keer probeerde men van de jonken een lading projectielen op de jachten af te schieten, maar ze kwamen ver van hun doel terecht.

Joe slaakte een kreet van blijdschap. Toen zij om de punt van het eiland draaiden, ontdekten zij twee torpedoboten van de Engelse Marine, die zo vlug zij konden op hen af stevenden.

— Hoera ! Daar is de versterking !

— Het is fantastisch ! Ze komen net op tijd.

De jonken zagen van een gevecht af en zodra zij zagen, dat de jachten, aan weerszijden door een torpedoboot geflankeerd, terug kwamen, sloegen zij op de vlucht. Ze haalden het laatste uit hun motoren om zo spoedig mogelijk weg te komen.

Tsjeng zou het liefst uitgerust hebben en met Mou-Tse meegegaan zijn. Maar de Grote Baas wilde vlug toeslaan. Zij seinden beiden berichten in code door en ze ontcijferden berichten, die zij zelf opvingen.

De Grote Baas besloot om deze keer van grote middelen gebruik te maken. Hij stond met Hollandse, Engelse en Amerikaanse admiraals in verbinding. Hij vroeg oorlogsbodems en kreeg langzamerhand een internationale vloot bij elkaar.

Weldra voeren er twee onderzeeërs, vier torpedoboten en een observatiejacht om de « Stormwind » en de « Pijl » heen, die allen naar het eiland Tuan Prabang gedirigeerd werden. Twee eskaders Beaufighters, die zowel op het water als op het strand konden landen, voegden zich bij de kleine vloot.

De Grote Baas ging aan boord van een van de torpedoboten om de aanval te leiden. Toen hij het eiland Tuan Prabang op zag duiken lag er een vreemde dikke rook om hen heen.

— Ze bereiden een of andere slag tegen ons voor.

De aanvalschepen sloten een kring om het eiland, zodat er geen enkele vluchteling zou kunnen ontsnappen.

Maar hoe dichter ze bijkwamen, hoe bezorgder de Grote Baas werd. Hij kneep zijn wenkbrauwen samen. Er viel geen spoor van leven op het eiland te bekennen, behalve de dikke vette walm, die alle dingen bedekte.

De Grote Baas onderhield zich met de kapitein van de torpedoboot. Daarna begaven zij zich in de nauwe haveninvaart. Alle schutters zaten achter hun machinegeweren, bereid om bij het eerste verdachte geluid het vuur te openen.

Toen begreep Tsjeng, wat er gebeurd was. Alles was verbrand. De Maleise Kris had de vijand verwacht en de leden hadden er de voorkeur aan gegeven, alles plat te branden, dan zich over te geven. De huizen, de wildernis, zelfs de versterking, alles lag te smeulen. Wat nog overeind gebleven was, hadden ze met dynamiet laten springen.

— De mensen ? vroeg Tsjeng met een verstikte stem.

— Kijk maar eens, antwoordde de Grote Baas, terwijl hij hem zijn kijker toestak.

Tsjeng kon niet nalaten een kreet van afschuw te slaken. Alle bewoners en de gevangenen van het eiland Tuan Prabang waren vermoord. De leider van de Maleise Kris had alleen zijn getrouwen mee op de vlucht genomen.

Later, toen ze aan land gegaan waren, begaf Tsjeng zich tussen de ruïnes en zocht hij het nauwe straatje, waar zij op een avond door de oude Chinese kleermaker, die hen had helpen vluchten, ontvangen waren. De puinhopen rookten nog. Tsjeng en Joe trokken de balken en stenen weg en ontdekten plotseling een lichaam. Zij draaiden het om.

— Hij is het ! Kijk, men zou zeggen, dat hij nog leeft.

— Hij leeft ook nog, zei Joe.

De grijsaard opende inderdaad zijn ogen. Hij keek Tsjeng aan en toen hij hem herkende, glimlachte hij als een oude vriend :

— Konfoetse heeft gezegd, dat het er niet op aan komt, wanneer men sterft, als men de rechte weg bewandeld heeft.

De oude volgeling van Konfoetse sloot zijn ogen en verstijfde in de armen van Tsjeng. Het laatste slachtoffer van de Maleise Kris was niet meer.

Zij ontdekten twee torpedoboten van de Engelse Marine, die zo vlug zij konden op hen af stevenden.

Tsjeng kwam overeind en keek Joe aan :

— Dus nu moeten we nog eens van voren af aan beginnen. De leider van de Maleise Kris is er met zijn mannen en zijn wapens vandoor. Hij zal niet lang wachten om weer opnieuw met zijn misdaden te beginnen. Wij moeten het hem beletten.

Joe knikte instemmend.

HOOFDSTUK XIII

DE PAGODE AAN DE TAMARINDEWEG

DIE avond voer de torpedoboot de haven van Manilla binnen. Op de kampanje stond de Grote Baas met z'n jongens om de jonge Mou-Tse geschaard. Ze keken uit over de reusachtige baai, die zich vanaf de punt van Corrigedor, langs de dokken en de haven zelf uitstrekt, en overschaduwd wordt door palmen- en kokosbomen. Ze loopt dan verder in een reusachtige boog tot aan de tweede vooruitspringende arm, die de haven beschermt.

— Manilla !

Daar hebben de Amerikaanse veteranen van Wainwright gevochten zonder enige hoop...

Mou-Tse overschouwt dit prachtig decor. De witte stad langs de kust, die zich uitstrekt tot aan de heuvels, beplant met kokosbomen. Ze scheen bijna niet meer te leven. Sinds de Grote Baas haar gered had uit de klauwen van de Maleise Kris en uit het dodenkamp op het eiland Tuan-Prabang, scheen ze in eenzaamheid en wanhoop te verzinken. Zij had zoals de Rode Vleugel de zegepraal van de torpedoboten der internationale politie niet met vreugdekreten begroet !

Ze had alleen maar het hoofd geschud en gezegd :

— De Maleise Kris leeft nog, even machtig en gevaarlijk. Hij zal andere schuilplaatsen opzoeken.

— Denk je, dat er nog versterkte eilanden zijn zoals Tuan-Prabang ?

Ze knikte en mompelde :

— Ik heb hem z'n luitenants dikwijls op het hart horen drukken, dat ze op een aftocht voorbereid moesten zijn. Hij is zeker rijk en machtig genoeg, om alle Indonesische eilanden te overheersen !

De Grote Baas had de wenkbrauwen gefronst en z'n schouders opgehaald.

— Kom, kom, we hebben hen al eens overwonnen, we zullen hen nog overwinnen.

De Rode Vleugel dacht er niet aan, na dit halve succes, de zaak op te geven. De Grote Baas zowel als z'n jongens wilden de Maleise Kris en zijn bende opruimen. Ze zouden noch rust, noch vacantie nemen, voor ze die moordenaarsbende uitgeroeid hadden.

Ze vroegen zich echter af, hoe ze het spoor van de gevreesde Maleise Kris terug konden vinden. Hij had immers alle sporen achter zich uitgewist !

De Grote Baas was niettemin optimistisch gestemd.

— Ik heb het karakter van die man door, zei hij. Hij is verschrikkelijk wraakzuchtig en zal alles in het werk stellen om zich over z'n nederlaag op ons te wreken. Kijk uit jullie doppen, jongens, en pas op niet in een valstrik te lopen.

Toen ze te Manilla arriveerden gaf de Grote Baas dan ook het bevel, dat ze nooit mochten uitgaan tenzij in groepjes van minstens twee man.

— Hier zijn we wat buiten de actieradius van de Maleise Kris. Hij zal het bijgevolg niet gemakkelijk hebben ons te bereiken en zal maar moeilijk handlangers vinden. Daarom heb ik dit eiland gekozen, om het verder verloop van de zaak af te wachten. Maar weest niettemin op je hoede ! Die man is een echte duivel ! Verlaat het schip slechts in groep en nooit ongewapend !

Tsjeng kreeg de opdracht om over Mou-Tse te waken en hij volbracht zijn taak gewetensvol. 's Morgens vroeg hij haar, wat ze verlangde te doen. Hij hield een waakzaam oog op al wat ze at en als de kilte van de avond over de hoofdstad der Philippijnen viel, wandelde hij met haar door de smalle straatjes van Manilla.

— Zullen we vanavond eens naar de villa's gaan, die tegen de heuvels gemetseld liggen ? stelde Mou-Tse voor.

Langzaam keerde het meisje tot het leven terug. Ze ging niet meer gedrukt onder die verpletterende angst. Ze voelde zich niet meer alleen op de wereld, nu de jongens van de Rode Vleugel haar in hun midden hadden opgenomen en haar als een zuster beschouwden. De Grote Baas had haar trouwens beloofd, dat hij zich haar lot zou aantrekken.

Tsjeng glimlachte vaagjes en knikte.

— Zeker, zeker, de lucht is nog veel zuiverder daarboven, onder de palmbomen en de tamarinden.

Zogauw ze uit het hotel kwamen, hielden ze een rickshaw aan, een klein wagentje op twee wielen, dat door een koelie voortgetrokken wordt.

Toen ze goed geïnstalleerd zaten, wezen ze de koelie, waar ze heen wilden. De athletische Filippijn, die de berries vasthield, glimlachte met heel z'n gezicht, knikte heftig en begon dan als een dolleman te rennen.

(Wordt vervolgd.)

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Afdeling van e[illegible] school. — 2 : Hoornachtige ve[illegible]king der opperhuid. — 3 : Verkorte meisjesnaam. - Fijn gazen weefsel — 4 : Rondtrekkende zanger of muzikant in de middeleeuwen — 5 : Afgestorvene — 6 : Gevangen zetten, in een kerker opsluiten. — 7 : Arme drommel. — 8 : Zuurachtig.

VERTIKAAL

1 : Inheemse Indische razernij. — 2 : Snor. — 3 : Wreed Romeinse keizer. — 4 : Hoekbalkon. — 5 : Voertuig zonder wielen. — 6 : Tieren — 7 : Venters — 8 : Zonder gezelschap. — 9 : Delfstof. — 10 : Onderricht.

VAN VORIG RAADSEL OPLOSSING

Horizontaal. — 1 : Are. — 2 : Gorilla. — 3 : Ons. — 4 : Oma. Kol. — 5 : Draak, Kanon. — 6 : Alm, Pik. — 7 : Das. — 8 : Noodlot. — 9 : Lea.

Vertikaal. — 1 : Ora. — 2 : Gemalin. — 3 : Aam. — 4 : Aro, Dol. — 5 : Grint, Raden. — 6 : Els. Sla. — 7 : Kap. — 8 : Akoniet. — 9 : Lok.

CLUBNIEUWS

Nog steeds worden er nieuwe plaatselijke clubs gesticht. Hoe kan het ook anders !

Voor een rakker of een rakkeresje met ondernemingslust is het ongetwijfeld een enige gelegenheid om te tonen, dat ze iets kunnen. En wie zou niet graag lid worden van zo'n plaatselijke club ? Het is er zo gezellig en aangezien Robbedoes jullie vrij laat om zo'n club te organiseren zoals je zelf wil, is daar een dubbel genoegen aan verbonden. Ten eerste is het altijd veel plezieriger om met een groepje de vrije tijd door te brengen en ten tweede krijg je de kans om iets te presteren, dat werkelijk van jezelf is en waar je trots op zijn kunt.

Er zijn befaamde plaatselijke clubs, waarvan de leiders als toonbeeld kunnen gesteld worden, omdat ze bezield zijn door de echte Robbedoesgeest en deze in daden hebben omgezet. Dit wil niet zeggen, dat afzonderlijke leden van de grote Robbedoesclub niet in staat zouden zijn om onze Erewet na te leven, maar in een plaatselijke club kan die geest soms nog beter tot uiting komen.

OPROEPEN

Rakker Frans De Winne, Zavelstraat 30 Pamel, laat weten, dat nieuwe leden voor zijn plaatselijke club zeer welkom zullen zijn.

Rakker Lucien Martens, Statiestraat 19 Bilzen, richt een oproep tot alle rakkers van Bilzen om samen een plaatselijke club te stichten.

De rakkers Fr Beukelaers en Marcel Mols, Olmstraat 306, Vilvoorde, hebben besloten, samen een plaatselijke club op te richten. Wie doet nog mee ?

Rakker Johan Claus, Vijfstraten 4, Sint Niklaas-Waas, wacht op nieuwe leden voor zijn plaatselijke club. Inschrijven per brief of persoonlijk bezoek (elke avond vanaf 7.30 u.).

GEHEIME BOODSCHAPPEN

Eekhoorntje. — H469280 M7—N8—SC — 35N— 59263J7 14RKR 8J589X R1R9X 5H469X NJ48— 4KH9 N7429X R—F84S 642H 4683JR— 8X47 —4S.

Red Ryder. — +9CH 6—MZ4 14N0X R6454N— 14RN0M X4RN 454N79X RZ 92H3J 83J0K— M4N.

DE PATROELJE der Adelaren

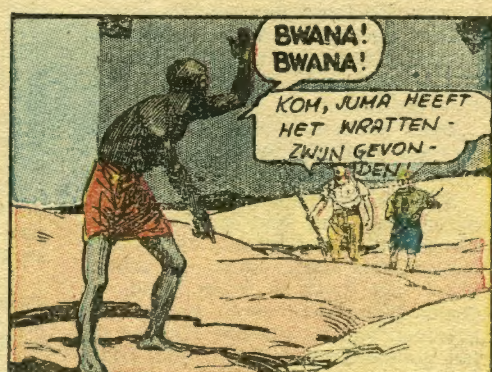

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

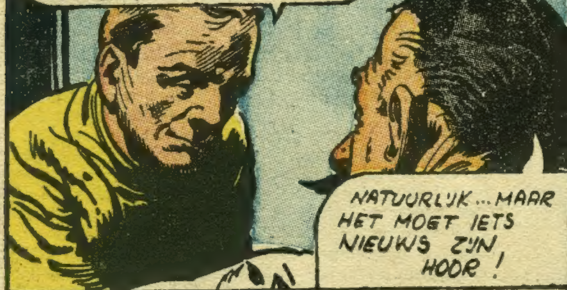

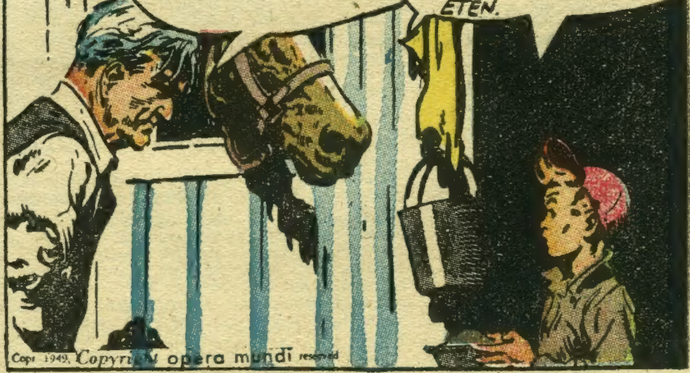

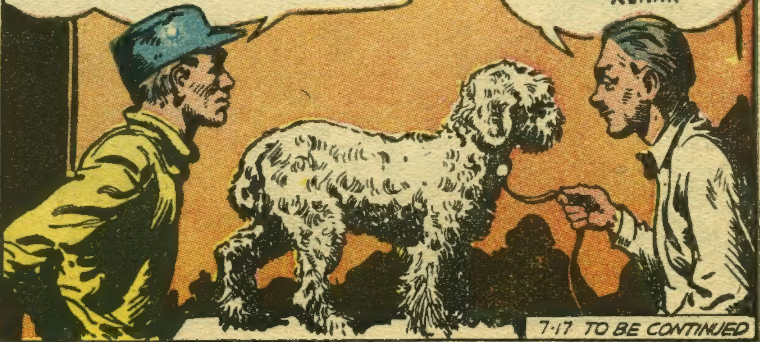

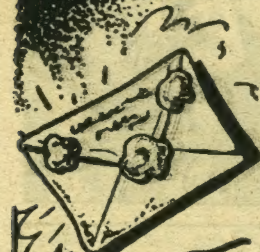

SNUFFELTJE VERTELT...

Hoe maakt men LAKGOM en CHOCOLADE?

HOE MAAKT MEN LAKGOM en... HOE MAAKT MEN CHOCOLADE ? Twee vraagjes, die zeker alle rakkers zullen interesseren. Je kiest maar het antwoord, waar je het meest van houdt !

Wij houden beslist allemaal van een heerlijk goedje als **zegellak.** Dat verzegelt geheimen in gesloten omslag. Dat houdt touwtjes en linten prachtig vast, zodat openen zonder beschadiging wel onmogelijk wordt ! Een oud stompje zegellak in een kaarsvlam ! Hoe maakt men nu zegellak, vraagt VAN DAMY uit Sint Jans Molenbeek.

Dat is niet zo eenvoudig. Er bestaan verschillende kwaliteiten zegellak, van het vulgaire flessenlak, tot het fijnste brievenlak toe.

Het hoofdbestanddeel van zegellak is **schellak.** Wat is schellak ? Een harsachtige stof, die haar ontstaan dankt aan... een soort luis ! Een schildluis, die, in het verre Oosten, op sommige vijgensoorten, mimosasoorten en nog andere heesters verwondingen aanbrengt. Uit deze wonden sijpelt het schel (schil)-lak. Dit schellak wordt verzameld en in de handel gebracht : het is niet alleen de grondstof voor fijne zegellakken, maar ook voor de betere laksoorten en vernissen.

Behalve schellak heeft men nog nodig : terpentijn, sommige oxyden of zouten, en kleur en reukgevende zelfstandigheden. Of misschien beter : reukwegnemende zelfstandigheden. Jullie begrijpen, dat, als hars en terpentijn vuur vatten, er niet direct een welriekende balsem uit voortkomt !... In de juiste aard en de juiste verhouding van deze stoffen schuilt het fabrieksgeheim. De opgenoemde stoffen zouden echter bij het smelten al te vloeibaar worden en over het papier weglopen. Daarom voegt men aan het mengsel ook nog krijtpoeder, magnesia, gebrand gips en zinkwit toe. Wie had dat allemaal vermoed ??

Bij goedkopere soorten — die daarom nog niet tot de minste behoren ! — vervangt men het dure schellak door dennenhars, waarbij men dan pek, was en paraffine voegt.

Alle grondstoffen worden zeer fijn gewreven en door elkaar gedraaid, zachtjes gesmolten en in vormen — stokken — gegoten, gestempeld (het fabrieksmerk) gepolijst en in de handel gebracht !

EN... HOE MAAKT MEN CHOCOLADE???

Dat zal, ik durf dat te wedden, menig rakker nog meer interesseren. **AMBIORIX uit Middelkerke !**

Het gebruik van chocolade is al zo oud, dat men er de oorsprong niet meer van achterhalen kan... Hé, hoor ik daar, is dat nu Snuffeltje of is het Piet Kwabbernoot, die ons wat onzin verkopen komt ? Nee, heus, het is je dienaar en wat hij zegt is waar : de oude Mexicanen kenden chocolade, lang reeds (Hoe lang ? Wie zal het ooit weten ??) voor de komst der Spanjaarden ! Het woord chocolade schijnt zelfs van Mexicaanse oorsprong te zijn : cacao + atle (water). Hoe gingen die Mexicanen te werk ? Zij wreven de cacaomassa met water, deden er suiker en specerijen bij en lieten het mengsel met water opkoken.

Bij die oude Mexicanen was de cacao zo geliefd, dat men de bonen als... betaalmiddel aanvaardde. Een aanzienlijk deel der beelastingen moest in cacaobonen betaald worden ! Daarom waren zij er reeds voor de komst der Europeanen toe gekomen, de in het wild groeiende bomen in plantages over te brengen.

Het zou een hele geschiedenis worden, als ik jullie een beschrijving moest geven van de cacaoboom tot de reep chocolade ! De bomen geven twee oogsten per jaar. De cacaoboom is een prachtig, alhoewel vrij kleine boom (van vier tot maximum tien meter hoog) die enigszins lijkt op de oranjeappelboom, maar ook op de kerselaar : zijn blaren zijn echter merkelijk groter dan van deze laatste... Hij kan niet tegen koude en moet een temperatuur van 22 tot 28 graden hebben, daarbij nog een vochtige en vruchtbare bodem en... hij houdt van schaduw ! De blaren van de boom zijn in hun jeugd roodachtig, maar worden later glanzend donkergroen. De overtalrijke rozerode bloesems en de oranjekleurige, komkommervormende vruchten maken er een prachtig gewas van, een lust voor het oog !

Deze vruchten worden om hun lekker vlees gegeten. Uit hun sap bereiden de inboorlingen zelfs een soort wijn. Breekt men zo'n komkommer door dan ziet men zeven of acht rijen witte bonen zitten : de cacaobonen ! Elke vrucht bevat ongeveer vijf en twintig bonen. Men snijdt er de schil af en het zoete vruchtvlees wordt verwijderd. Dit dient voor de reeds genoemde wijnbereiding of voor de alcoholstokerij. De bonen laat men drogen.

De cacaoboon is door een harde zaadschil omgeven en is « tweezaadlobbig », evenals onze gewone boon. Deze zaadlobben zijn het bruikbare deel. De pel en de kiem worden niet gebruikt en men verwijdert ze door de cacaobonen, juist gelijk de koffiebonen, te roosteren in trommels. Temperatuur : 100 tot 300 graden. Dit duurt ongeveer een kwartier. Dan moeten de bonen uitgezift worden en gemalen : zo verkrijgt men cacaomeel. Uit de bonen kan men eerst nog een gedeelte « cacaoboter » trekken. Dan krijgt men een « droger » meel.

De verdere chocoladebereiding is eenvoudig : in grote kuipen worden cacaomeel, suiker, melk (of water), vanielje-essence — of andere specerijen — soms ook nootjes enz... gemengd. Daarna wordt dit mengsel in vormen geperst, gedroogd en verpakt ! Heeft men « gefoureerde » chocolade dan wordt de kreem afzonderlijk vervaardigd en in de chocolade omhulsels geperst, die dan worden toegesmolten. Een lekker bedrijf, niet ? Wij houden er allemaal van, behalve misschien Sjarel de Zetter, die liever aan zijn pijp zuigt ! Sjarel die daar aan het hoekje verschijnt, komt om mijn papiertjes !

Daarom sluit ik maar gauw,

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN ! !

Je trouwe aartsrakker,

SNUFFELTJE

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en -datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels of in bankbriefjes. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen) - De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1 20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van eén abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT
van nu tot einde Maart 1950 :

VOOR NEDERLAND : Fl. 3.
VOOR BELGIE : Fr. 48.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; Voor België : Door storting op Postrekening 3621 59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of -lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes eén briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet-clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

Om de zeven jaar veranderen we van lichaam !

Iets over « amoeben ».

Zoek even dat vreemde woord op : **amoebe.** Het woordenboek leert ons, dat het eigenlijk (weeral !) een Grieks woord is, dat « wisseling » betekent. De « oe » wordt uitgesproken als « eu » en het is de naam van een ééncellig microscopisch diertje. Laat ons daar wat meer van vertellen.

Amoeben vind je overal : In een vieze dakgoot, in de rioolputjes, in vijvers en modderige sloten, in de grond en op de wegen. Zelfs zitten ze in een vaas met snijbloemen : in de glibberige smurrie onder aan de bloemstengels in het water..

Maar het zijn microscopisch-kleine diertjes. Je hebt een heel sterke loupe of een echte microscoop nodig, om ze te kunnen zien.

Het is een vormloos klompje slijm van twee of drietiende millimeter. Er zitten uitsteeksels aan : schijnpoten. Midden in het diertje zit een vastere kern, die eigenlijk de zetel van alle leven is.

De amoebe plant zich op een heel eigenaardige manier voort. Kijk eens naar het bijgevoegde schetsje ! Als het diertje tot volle wasdom gekomen is, splitst zich die kern in tweeën. Die kern wordt eerst langwerpig, het midden vernauwt om tenslotte twee afzonderlijke bolletjes te worden. De rest van het diertje doet dan hetzelfde. De beestjes hebben dus een soort eeuwigheidsbestaan ! Ze verdwijnen toch zonder te sterven, doordat de ene amoebe er twee wordt !

Deze manier van voortplanten is niet alleen die van de amoeben. **Alle** ééncellige diertjes doen het op die manier.

Zo'n ééncellig diertje bestaat uit een vormloze massa (het protoplasma) met een kern. Deze cellen zijn zeer belangrijk, want ze vormen de grondslag van alle leven op aarde.

Piet Kwabbernoot kijkt vreemd op.

Ja Piet ! Planten, dieren en ook de mens — dus ook P. K. — is opgebouwd uit millioenen van deze microscopische cellen, die zich voortplanten op de wijze der amoeben en andere ééncelligen. Een goed voorbeeld en een reuze-duidelijk vind je bij een gewone vishengel. Ieder stuk tussen twee ribbels is zo'n cel...

Dank zij de amoebe is ons veel duidelijk geworden.

Als we groeien, gebeurt dat, doordat de cellen van ons lichaam zich vermenigvuldigen op de wijze der amoeben.

Als een wond tot litteken sluit, gebeurt dat weer, omdat de cellen, die om de wond liggen, zich in alle haast vermenigvuldigen om aldus de wond te sluiten.

Als iemand niet meer groeit, is dat een gevolg van het feit, dat de snelheid van cellenaanwas gelijk is aan de snelheid van cellenafbraak. Het evenwicht tussen deze twee krachten is een wonder op zichzelf. Maar opgepast ! De verschrikkelijke kanker, een ziekte, die zoveel slachtoffers maakt, is juist te wijten aan een ontsporing van dit evenwicht. Door een oorzaak, die we nog niet voldoende kennen, gaan de cellen van een bepaald lichaamsdeel (of gedeelte) overmatig groeien, veel vlugger dan de andere cellen afsterven...

Heel ons leven door vernieuwen zich dus deze cellen meer of minder vlug. Zo kan men zeggen, dat na verloop van enkele jaren **alle** cellen van ons lichaam vernieuwd zijn !

Piet Kwabbernoot steekt zijn vinger op.

— Ja, Piet ?

— Dan zou ik niet meer dezelfde P. K. zijn van zeven jaar terug ?

— Nee, dat ben je niet meer, lichamelijk gezien tenminste. Het gaat met je lichaam ongeveer als met je zakmes. Dat mes van jou heeft nog steeds een heft en twee mesjes. Maar ik herinner me, dat je twee jaar geleden bij het openbreken van je Sint Nicolaaspakje een mesje brak ! Je hebt er toen een nieuw aan laten zetten. En weer brak je dit jaar met Sinterklaas het andere mesje. Ook vervangen ! En nu de heft gebarsten is, laat je die ook vernieuwen. Het is nog altijd jouw zakmes, Piet, dat je al jaren trouw gediend heeft en dat toch stuk voor stuk vernieuwd werd.

Piet zucht eens en strijkt over zijn acht haarpijltjes.

Kon hij die ook maar laten vervangen !...

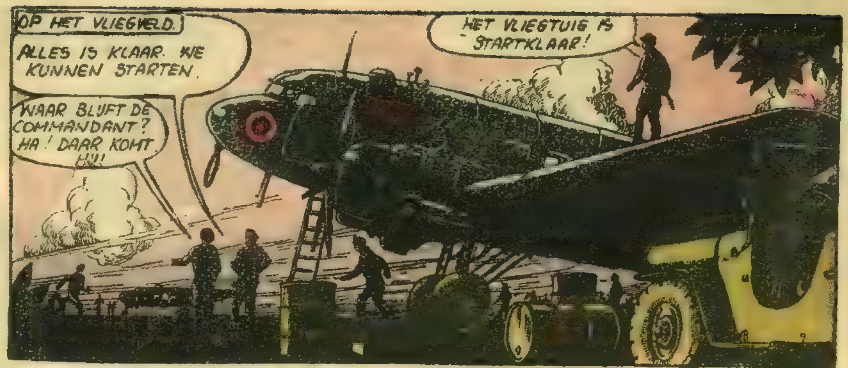
SNUFFEL.

DE VLIEGENDE TIJGERS

ALS BUCK VERNEEMT DAT HIJ DE ENIGE IS, DIE DE CHINESE KINDEREN UIT HET OMSINGELDE SIN-KIANG KAN REDDEN, NEEMT HIJ EEN DAPPER BESLUIT...

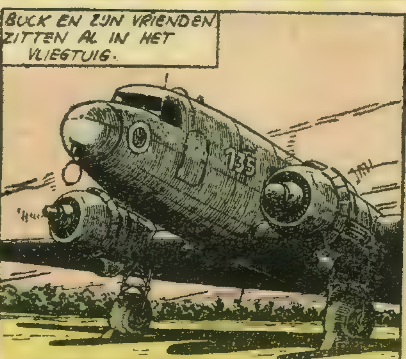

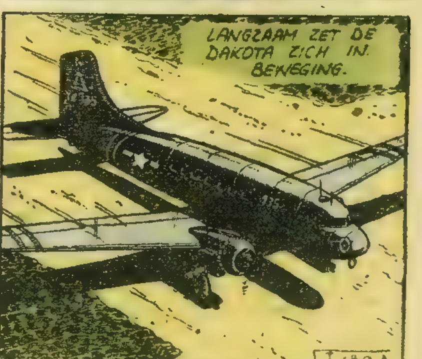

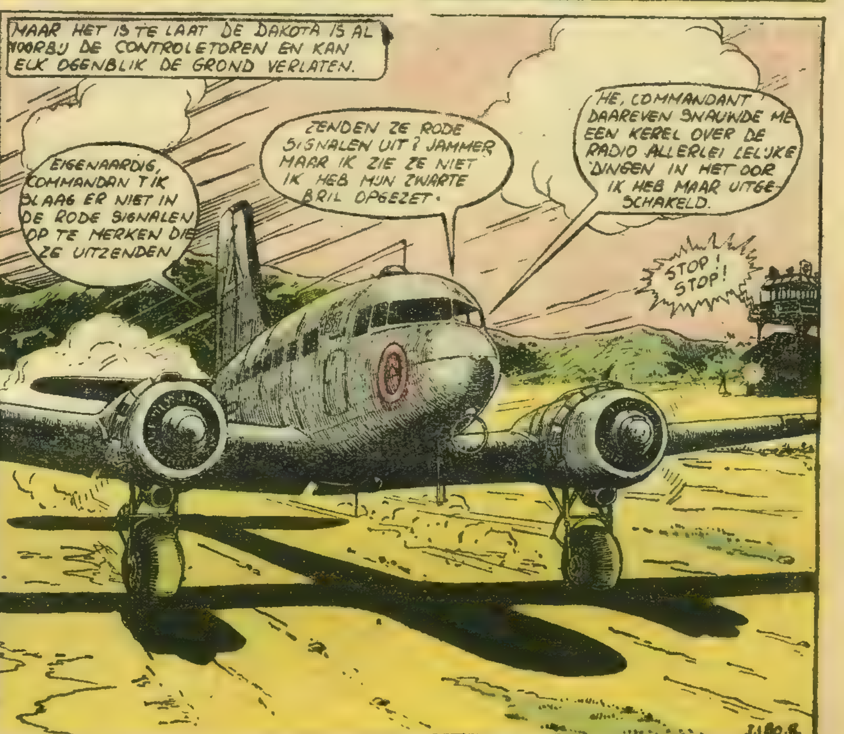

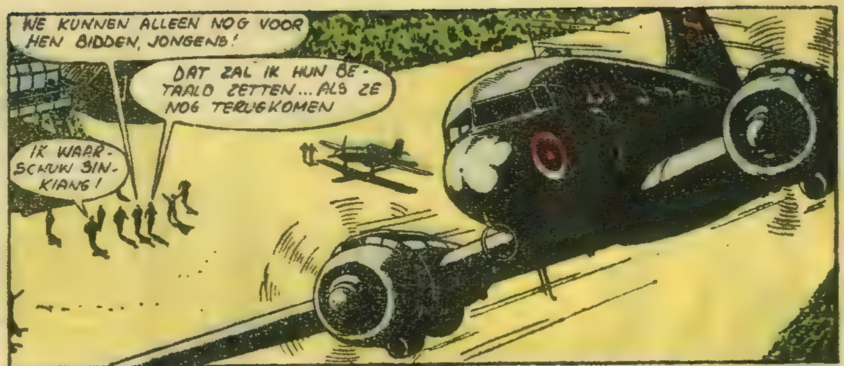

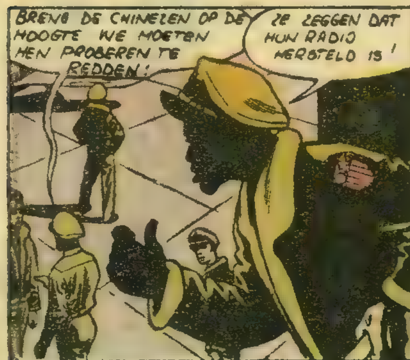

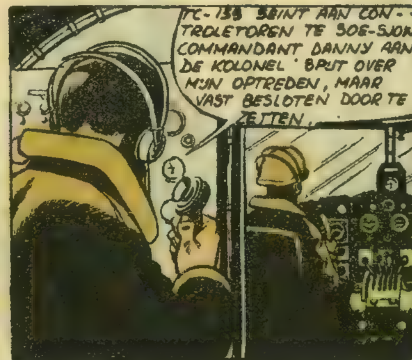

DEKSELS! ZE STIJGEN OP!!
WE HEBBEN GEEN CONTACT MEER MET HUN RADIO!

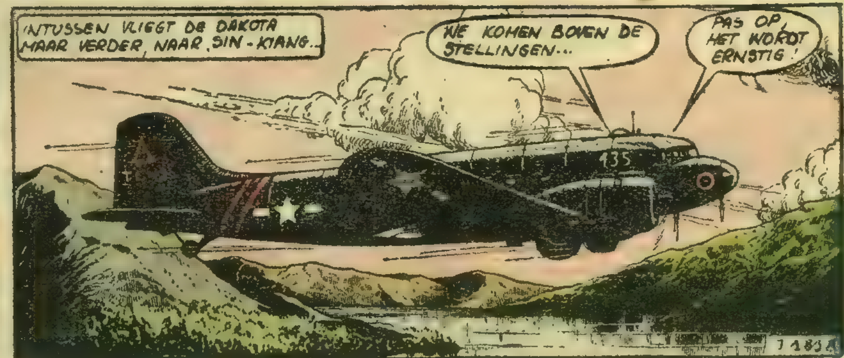

WE KUNNEN ALLEEN NOG VOOR HEN BIDDEN, JONGENS!
DAT ZAL IK HUN BETAALD ZETTEN... ALS ZE NOG TERUGKOMEN
IK WAARSCHUW SIN-KIANG!

BRENG DE CHINEZEN OP DE HOOGTE WE MOETEN HEN PROBEREN TE REDDEN!
ZE ZEGGEN DAT HUN RADIO HERSTELD IS!

TC-135 SEINT AAN CONTROLETOREN TE SOE-SJOW COMMANDANT DANNY AAN DE KOLONEL 'SPIJT OVER MIJN OPTREDEN, MAAR VAST BESLOTEN DOOR TE ZETTEN.

PROBEER CONTACT TE KRIJGEN MET DE JAPPEN. VRAAG HUN EEN UUR WAPENSTILSTAND, TOT DE KINDEREN UIT SIN-KIANG GERED ZIJN.
IK ZAL HET PROBEREN, KOLONEL!

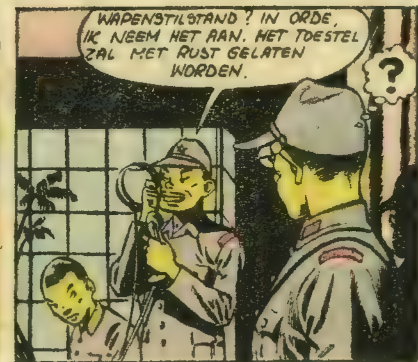

LUISTER, TOEBIB. ZEG HET NIET VERDER, MAAR IK BEWONDER DIE STIJFKOPPEN! IK WOU TIEN JAAR JONGER ZIJN EN MET HEN MEEVLIEGEN... IN ZO'N KERELS LEEFT HET VRIJE AMERIKA!

INTUSSEN VLIEGT DE DAKOTA MAAR VERDER, NAAR SIN-KIANG...
WE KOMEN BOVEN DE STELLINGEN...
PAS OP, HET WORDT ERNSTIG!

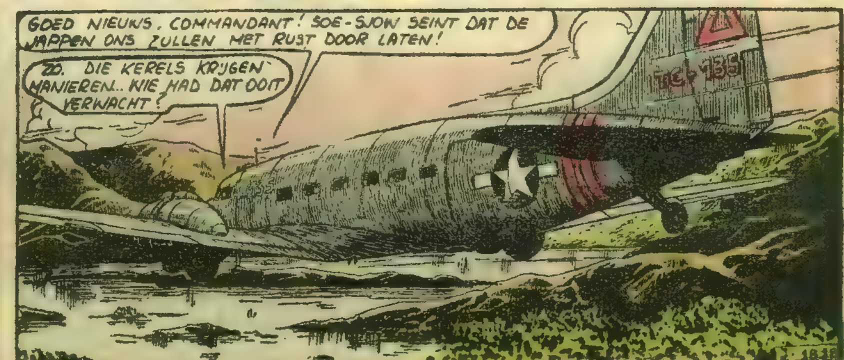

KOLONEL! DE JAPPEN AAN HET TOESTEL! EEN VAN HUN STAFOFFICIEREN WIL MET U SPREKEN.

HIER SINGAPORE SOE-SJOW, VERSTAAT U ME? IK GEEF U GENERAAL IRUBO, VAN HET KEIZERLIJKE HOOFDKWARTIER.

HIER HET AMERIKAANSE HOOFDKWARTIER. EEN VAN ONZE TOESTELLEN IS OP WEG NAAR SIN-KIANG..

WAPENSTILSTAND? IN ORDE, IK NEEM HET AAN. HET TOESTEL ZAL MET RUST GELATEN WORDEN.
?

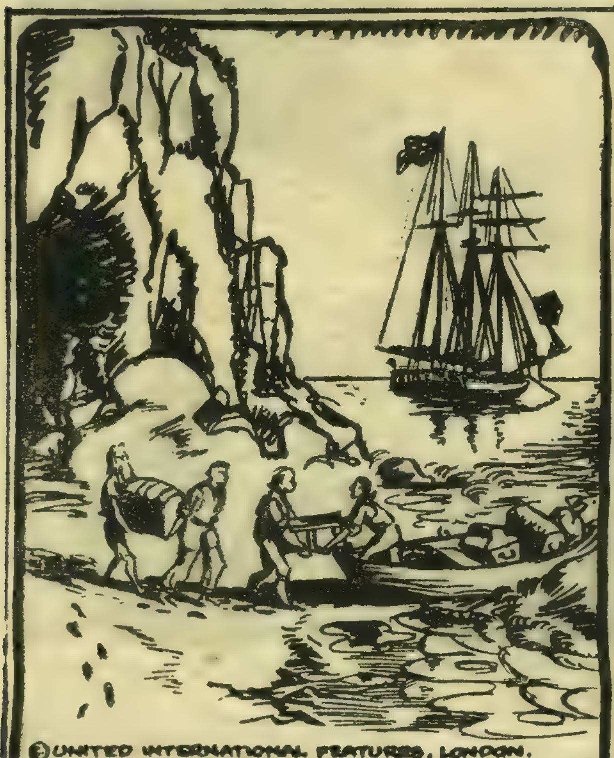

WAPENSTILSTAND MEENT U DAT EXCELLENTIE?
NATUURLIJK.. LAAT ZE MAAR EERST HUN VLIEGTUIG LADEN MET DAT UITSCHOT. OP DE TERUGWEG SCHIETEN WE ZE NEER. WEER ZOVEEL CHINEZEN MINDER.

GOED NIEUWS, COMMANDANT! SOE-SJOW SEINT DAT DE JAPPEN ONS ZULLEN MET RUST DOOR LATEN!
ZO. DIE KERELS KRIJGEN MANIEREN.. WIE HAD DAT OOIT VERWACHT?

Het Schatteneiland

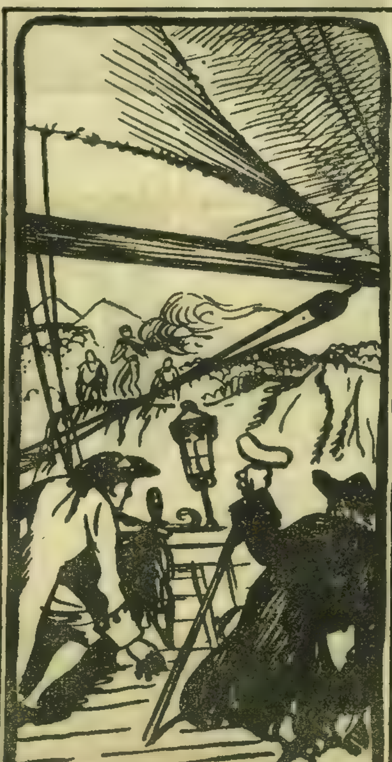
De volgende dag beginnen ze alles naar de kust te brengen. Het is vloed. De "Hispaniola" is weer vlot gekomen en ligt gereed om geladen te worden.

Voor zij het eiland voorgoed verlaten denkt Dr. Livesey aan de mannen die zij er zullen achterlaten. Hij laat enkele geweren, kruit, eetwaar en een beetje tabak voor hen aan wal.

Als de "Hispaniola" afvaart verschijnen de drie muiters op de oever en smeken om genade.

Dan zegt de Dokter hen dat ze voorraad en kruit op de oever kunnen vinden. Maar een van hen, in zijn wanhoop, neemt een geweer en vuurt...

De "Hispaniola" zeilt langzaam van het eiland weg... naar huis... en laat de drie schurken op het eiland achter.

VRAGENBUS

X. X. 14. - St. Niklaas. — Wij begrijpen je toestand heel goed, daar we ons indertijd in ongeveer dezelfde omstandigheden hebben bevonden. Het is echter onmogelijk, een volledig antwoord op je vragen te geven. Om te kunnen zeggen of ieder van jullie al dan niet tot de opleiding zal toegelaten worden, zouden we het persoonlijk dossier van ieder moeten kunnen inzien. Wat de opleiding zelf betreft, deze is, in principe, tweetalig, zodat men vrij is te kiezen tussen cursussen in het Nederlands of in het Frans. Ook aangaande je vordering, kunnen we geen rechtstreeks antwoord geven, daar dit ook weer van verschillende factoren afhankelijk blijkt. Je individuele prestaties, de beschikbare plaatsen en dergelijke spelen hier een voorname rol.

Benteim G. - Berchem. — Je zal het antwoord op je laatste brief reeds in « Robbedoes » gelezen hebben. Hier moeten we nogmaals herhalen, wat we daar zeiden, namelijk, dat het ons totaal onmogelijk is, alle door jou gevraagde maatschetsen in ons blad op te nemen. Zodra de R. V. C.-rubriek weer over meer plaats beschikt, zullen we opnieuw een maatschetsen-hoekje kunnen inrichten.

Dakota. - Poperinge. — In België bestaan er geen afzonderlijke kadettenscholen voor het vliegwezen. We kunnen je dus ook geen toelatingsvoorwaarden mededelen. We hopen binnenkort enkele artikeltjes te publiceren over de toetredingsvoorwaarden en de mogelijkheden bij het Belgische militaire vliegwezen.

Ben. - Gent. — Het ontwerp van de Latécoère 631 dateert van 1938. Het kwam tot stand na een order van het Franse Luchtvaart-Ministerie, dat een vliegboot wilde voor transatlantische dienst. Tussen 1939 en 1940 lag de bouw stil. Deze werd echter hervat, toen de Duitsers het land bezet hadden. Het prototype vloog voor het eerst in November 1941. Later werd het toestel door de bezettende macht aangeslagen, naar Friedrichshafen gevoerd en tenslotte op het Meer van Constanz gemeerd. Het zonk tijdens een geallieerde luchtaanval. Na de oorlog begon men met de bouw van nieuwe toestellen. Een reeks van negen toestellen werd opgezet, waarvan de zes eerste voor Air-France bestemd waren. Het toestel begon in Augustus 1947 zijn dienst bij deze maatschappij. Het werd ingezet op de transatlantische dienst tussen Frankrijk en West-Indië. Tengevolge van het verlies van een der boten bij de afleveringsvlucht, en een andere boven de Oceaan, nam Air-France de toestellen uit dienst. Er is nog niets beslist aangaande hun verder lot. Het toestel is een zesmotorige vliegboot, vleugels uitgevoerd als schouderdekker. De zes stermotoren zijn in de vleugelvoorkant ingebouwd en met NACA-kappen omkleed. Onder de twee buitenste motorgondels zijn hulpdrijvers bevestigd. Tijdens de vlucht worden ze in deze gondels getrokken. In opgetrokken toestand steken deze drijvers achter de vleugelachterrand uit en vormen aldus een verlenging van de stroomlijnbekapping der twee buitenste motorgondels. De als boot uitgevoerde romp heeft twee steps. Het stabilo is V-vormig en draagt op elk van zijn uiteinden een kielvlak met richtingsroer. Deze kielvlakken steken niet onder het stabilo uit. Vooraan in de neus is een meerpost. Op de bovenste verdieping vindt men dan de cockpit met radio en werktuigkundige posten. De passagiersinrichting is voor 40 reizigers bestemd. Van voor naar achter liggen de keuken, een reeks kajuiten, de bar, een tweede reeks kajuiten, enkele kasten en toilets, enz. Van de 40 reizigers worden er 36 vervoerd op in bedden om te vormen zetels, en vier op niet onvormbare zetels. De centrale loopgang ligt niet op de lengteas van het toestel, zodat de kajuiten aan de ene zijde voor vier, die aan de andere zijden voor 2 passagiers voorzien zijn. De voornaamste afmetingen zijn: Spanwijdte 57,43 m. Lengte 43,46 m. Hoogte 10,35 m. Een maatschets van het toestel kunnen we nog niet publiceren. Dit komt later wel, als er wat meer plaats is.

Flying Robot Man 7321. — Voor de foto's wordt gezorgd. Hier volgen je vraagjes: 1) LIL, Piper Cub, L. Jansen, Brussel. RVA, Piper Cub, Regie van Luchtwegen, Brussel. AJV, R. S. V. 26-100, Club des Aviateurs de Bruxelles. TWM, Aeronca Chief Coca, Brussel. TWF, Aeronca Champion Coca, Brussel. DAM, onbekend. PAB, Miles Hawk Trainer III, Club National d'Aviation. GAI, Globe Swift, R. Vercoutere, Gent. GAZ, Globe Swift, R. Deweirt, Gent. AFA, Lockheed 12A, R. Hansez, Brussel. ZOU, Piper Cub, Garage Cartigny, ZUO bestaat niet! GEG, Piper Cub Cogea, Brussel. GBA, Piper Cub, Club des Grands Blessés de l'Aviation Belge. TBP, onbekend. AVI, Piper Cub, Royal Motor Union, Luik. KAY, Globe Swift, Debei, Wevelgem. KVY bestaat niet. CBM, De Havilland DH 104 Dove, Sabena, Brussel. - 2) De Douglas C-47 van de Sabena zijn: OO-AUW, AWF, AWK, AWL, AWM, AWY, CBL, CBN, CBO, CBK. De Douglas C-54 is de OO-CBS. Ze worden gebruikt voor vrachtvervoer - 3) Wat wens je: de beschrijving van de D. H. 106 Comet, of van de D. H. 104 Dove? De D. H. 106 Dove bestaat niet. - 4) Lockheed Lodestar. De Lodestar, Lockheed Model 18, is oorspronkelijk een burgerlijk transportvliegtuig, dat een bemanning van drie koppen en veertien passagiers kan vervoeren. Het werd door de Amerikaanse Leger en vloot-luchtmachten aangepast voor vervoer van troepen, materiaal en dergelijke en verscheen onder verschillende vormen. De voornaamste hiervan was de C-60. De verschillende versies zijn: (tussen haakjes de vloot-benaming): C-56 (R50-1), militaire versie van het model 18-40. C-57, gelijk aan de C-56 uitgenomen motoren en cabine-inrichting. C-59 (R50-2 en Lodestar 1A), militaire uitvoering van model 18-07. Bemanning 4, passagiers 14. R50-3, speciale vloot uitvoering voor 4 passagiers en 4 bemanning. Gelijk aan burger model 18-10. C-60 (R50-4, R50-5, R50-6 en Lodestar II), ontwikkeld uit burgerlijk model 18-56. Verschilt hoofdzakelijk wat betreft de cabine-inrichting. C-66, een uitvoering van model 18-10 voor een bemanning van 2 en 11 passagiers. Algemene beschrijving. Twee-motorig verkeersvliegtuig. Vrijdragende middendekker. Staartvlak met dubbel kielvlak. Hydraulisch intrekbaar onderstel. De inrichting van de kajuit verschilt voor ieder der bovengenoemde versies. Uitgerust met verschillende motoren. - Spanwijdte 19,96 m. Lengte 15,19 m. Hoogte 3,6 m. Gewichten en prestaties, toepasselijk op de C-60A. Leeggewicht 5480 Kgr. Totaal 8.400 Kgr. Maximum snelheid 425 Km.-u. Kruissnelheid 320 Km.-u. Hoogtegrens 9.150 m. Vliegbereik 2660 Km.

Rode Adelaar. — Over Japanse vliegtuigen, zul je wat vinden in de volgende rubriek. - We beschikken nog niet over de juiste inlichtingen omtrent uitrusting van het Marine en Cost-Guard Air Corps.

Blue Stone. — 1) Het geheimschrift van de RVC is het Morse-schrift. - 2) Je tweede vraagje begrijpen we niet. - 2) De « Vliegende Tijgers » bestaan niet meer. Ze waren slechts toegankelijk voor Chinezen en Amerikanen.

Vlieger BOB.

BERICHTEN

Flying Robot Man 7321, gelieve er nota van te nemen, dat we met zijn aanvraag wel degelijk rekening gehouden hebben. We hopen er weldra aan te kunnen voldoen!

Daar er nog steeds rakkers naar het vroegere adres schrijven, vraagt LUTEC, vertegenwoordigster van « Vliegwereld » (het Nederlandse luchtvaartweekblad) of we er onze lezers nogmaals aan willen herinneren, dat die niet meer gevestigd is te Berchem maar wel op het adres: LUTEC, Lundenstraat 40, Deurne-C, Antwerpen.

Van het Voetbalfront

Als je zo week aan week in « Robbedoes » naar de berichten over onze voetballers uitkijkt, zou je de indruk kunnen krijgen, dat de ridders van het bruine monster niet erg actief zijn. Dit is een verkeerde indruk, hoor! Want onze streekcompetities gaan nog altijd door.

Ditmaal laat Marcel Collage uit St. Martens Lierde weer iets van zich horen. Het verwondert hem, dat er dit jaar geen nationale Robbedoescompetitie wordt gespeeld. Maar aan wie is dit eigenlijk te wijten? Natuurlijk aan de rakkers zelf. Want vorig jaar is die nationale competitie door het voortdurend uitstellen en nog eens uitstellen, toch een lichte ontgoocheling geworden, terwijl de streekcompetities ook niet altijd een vlot verloop hebben gekend.

Daarom hebben we het dit jaar over een andere boeg gegooid: geen nationale competitie meer, maar zoveel mogelijk streekcompetities. Als het met die streekcompetities maar eenmaal goed in orde is, zullen we wel verder zien. Laten we het niet vergeten: Brugge en Gent zijn niet op één dag gebouwd.

Hier dan het nieuws van de streekcompetitie Vlaamse Ardennen:

Oudenaarde — Nederbrakel: ff. 5-0.
White Star — Nederbrakel: ff. 5-0.
Nederbrakel — Sparta: ff. 0-5.
Sparta — Oudenaarde: 5-1.
White Star — Sparta: 8-3.
Sparta — White Star: 3-6.
Nederbrakel — White Star: ff. 0-5.
Sparta — Nederbrakel: ff. 5-0.
Nederbrakel — Oudenaarde: ff. 0-5.

RANGSCHIKKING

1. White Star Parike	4	4	0	0	24	6	8
2. Sparta Lierde	6	4	2	0	29	19	8
3. Oudenaarde	4	2	2	0	15	13	4
4. Nederbrakel	6	0	6	0	0	30	0

Verslag van Sparta-Oudenaarde: 5-1.

Prachtige wedstrijd vanwege beide elftallen. Toch drong Sparta geleidelijk haar wil op en opent de stand. Sparta dikt aan tot 2-0. Dan redt Oudenaarde de eer.

Na de rust is Sparta in de meerderheid en doelt nog 3 maal.

Doelen: De Vleeschouwer (3), Denijs (1) en V. der Geinst (1).

En wanneer sturen de andere streekaanvoerders hun verslag? Daar zit ik nu met ongeduld op te wachten.

FRANK

IN de

EKSELS!... Daar gaat hij weer de beek over!... - Met deze uitroep rende de oude boswachter, wat hij rennen kon om een jonge stroper achterna te zetten. Brutaal droeg de jongen in zijn lustig zwaaiende linkerhand een gestrikt konijntje. Het zachte, bruine huidje werkte op de boswachter als een rode lap op een stier.

— Stroper! Geef je over! Ik heb je op heterdaad betrapt!...

Maar de jongen ging er viervoets vandoor! Hij keek spottend om, zag de boswachter aanleggen, maakte een lange neus tegen hem en sprong tussen de struiken weg.

Natuurlijk had ook deze keer de oude boswachter het niet over zijn hart kunnen verkrijgen van te vuren...

Grommend sloeg hij het geweer weer over de schouder, mopperend dat hij veel te veel te veel medelijden had met stropers, die geen medelijden verdienden.

Nu deze knaap weer! De jongste van een gezin, waar ze allemààl het voorbeeld van de vader volgden en stroopten als een huurleger! Haast iedere dag op zijn vaste ronde moest hij de vader of een van de zoons opjagen, als hij ze voor de zoveelste keer bij het strikkenzetten verraste.

De oude boswachter streek daarbij woest langs zijn peper- en zoutkleurige knevel.

Hoe kon hij dat ventje nu eens en voorgoed dat stropen afleren? Wat kon hij met zijn stramme benen van een goede zestiger tegen een rappe, kwieke jongen van twaalf?

Langzaam stevende hij dwars door het akkermaalshout weer naar de veldweg toe. De onderste takken vergeelden al...

Een licht windje speelde door het gebladerte en de blaren ruisten een stille, hoge muziek...

Boswachter Rulkens dwaalde echter dag aan dag door al die poëzie, zodat het « gefluister en gemurmel », waar de dichters het steeds over hebben, hem niets zei.

Hij stopte zijn neuswarmertje en joeg er de brand in. Zo, nu kon hij terug naar huis!

Juist toen hij de weg op wilde stappen, haakte zijn voet ergens achter en lag hij zo lang als hij was over de karresporen! De boswachter zelf was in een konijnenstrik gevangen!

Dat moest er nu nog bijkomen! Boswachter Rulkens gestrikt als een dom konijn!

Grommend zat hij en keek schichtig om zich heen, of niemand het gezien had. Gelukkig niet!... Toen, terwijl hij nog zat, helderde plots zijn gezicht op en scheen hij de hemel dankbaar te zijn, dat hij op die manier op een lumineus idee gekomen was!

Hij krabbelde overeind, sloeg het stof van zijn broek en grinnikte:

— Juultje, Juultje!... Ik heb je!...

Het was een prachtige zomeravond.

Het vlammende Westen verdofte tot paars en oud goud en de krekels begonnen hun lied een toon hoger.

Tussen de struiken zat boswachter Rulkens. Voorzichtigheidshalve stak hij nu zijn pijpje op zak, zij het met tegenzin. Even later hoorde hij een stap op het paadje en kraakten de takken. De voetstappen klonken ongelijk, als zwoegde iemand onder een te zware last...

Heimelijk keek de boswachter nog even naar de koperen strikken, die hij even listig als een stroper gezet had en wachtte de komende gebeurtenissen af. Ja, hoor! Het was dat dekselse Juleke!...

Grinnikend dook de man der wet nog wat dieper weg en loerde door de struiken.

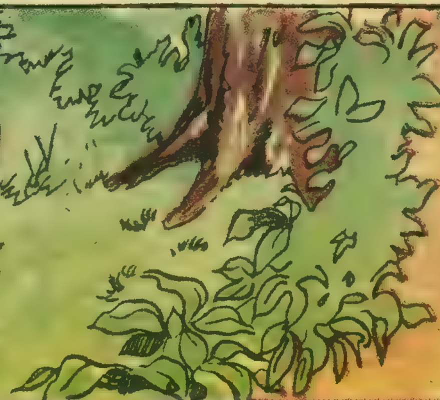
Zo zag hij de jongen aankomen, wankelend onder een zware zak gestrikte konijntjes! Allemachtig, ving die jongen er zoveel? Of was het de buit van heel de stropersfamilie?...

Juultje moest beslist de overtuiging hebben, dat de baan vrij was! Hij had niet de minste voorzorg genomen en gaf ook geen blijken van ongerustheid. Och, iedereen wist immers, dat Rulkens op dit uur in « De Gouden Zwaan » achter zijn pot bier zat!

Hé, wat was dat?...

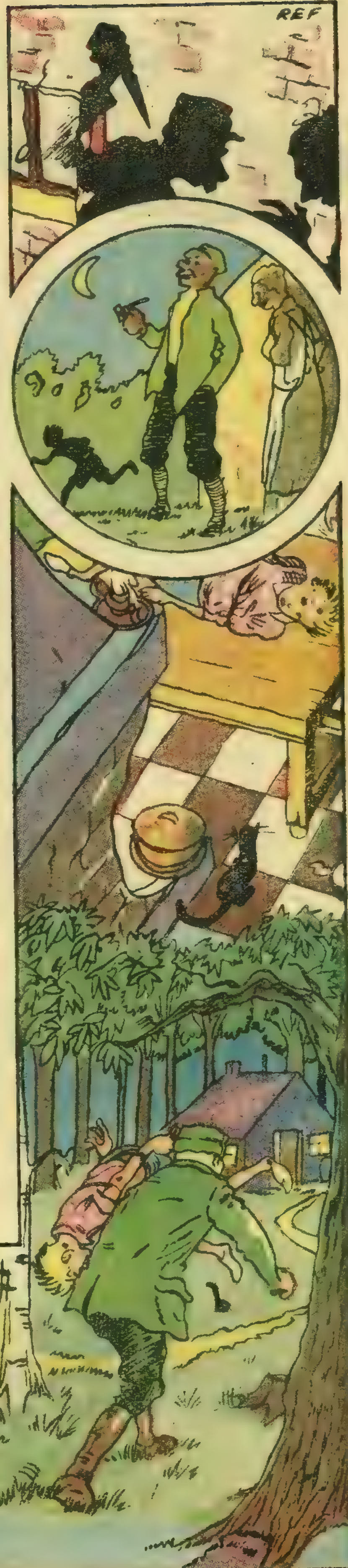
Er sloot zich iets om de enkel van de jongen en de schok kwam zo onverwacht, dat hij voorover in het stof sloeg. Daar zat Juul met zijn voet in een strik van koperdraad...

Eer de jongen goed en wel van zijn verbazing bekomen was, leek er wel een everzwijn door de struiken te komen aanstuiven! Helaas, de ever droeg een boswachtershoedje! Rulkens brulde luid en zwaaide met een dik touw... In een handomdraai was de spartelende, gillende jongen gekneveld en gebonden. Het

val GELOKT

gillen van Juultje werd jammeren en huilen, toen Rulkens de jongen als een zak over zijn schouder wierp en daarbij de gestroopte konijntjes ook nog meegriste.

— Is dat even een vangst, hoorde de jongen de boswachter zeggen. De zware stem praatte maar door, zodat Juultje wel luisteren moest.

— Nu jaag ik al veertig jaar, maar nog nooit heb ik zo'n groot en mals konijn kunnen snappen!...

» Wat zal mijn vrouw blij zijn! Daar maken we fijn hazepeper van! Daar pruimensaus bij... Sjonge, sjonge, dat zal smaken!

Toen begon hij waarachtig te zingen van plezier, zonder zich blijkbaar te storen aan het gespartel en gebrul van zijn vangst.

Bij boswachter Rulkens thuis was de vrouw al even wreed.

— Wat zeg je van dit konijn, Ernestine? Daar zullen we vanavond een aardig boutje aan hebben! Geef me een mes, moeder, dat ik die kanjer slacht.

Zo gezegd, zo gedaan. Spoedig zwaaide boswachter Rulkens met een geweldig slagersmes boven de jongen, die gestrikt en gebonden op de keukentafel lag.

— Niet doen! Niet doen!... schreeuwde het konijn.

— Hé! Dat konijn kan praten, verbaasde zich de vrouw.

— Ja, dat verwondert mij ook al, zei de baas. Maar sprekend konijn of niet, het gaat de pot in!

Weer deed hij, of hij het konijn de strot wilde openhalen.

Juultje stond doodsangsten uit. Was de boswachter krankzinnig geworden?

— O, meneertje, meneertje toch, brulde hij, maak me niet dood! Maak me asjeblieft niet dood! Ik ben geen konijn. Ik ben Juul. Ik...

De boswachter zette grote ogen op.

— Hé, Ernestine, kom eens kijken! Dit konijn is geen konijn! Het is Juultje!

— Ja, boswachter, doe me niets! Ik ben Juul...

— Deksels!...

— Wat hebben we dan vanavond in de pan, klaagde Ernestine.

Boswachter Rulkens scheen na te denken, met het mes nog altijd in de hand.

— Och, wat komt het er eigenlijk ook op aan, zei hij brusk. Konijn of niet. Geen haan zal ernaar kraaien! Wie weet, hoe lekker jongens zijn!

Weer zwaaide het mes boven het hoofd van het stropertje.

— Genade, genade, meneer Rulkens!

Nu gromde de beul als een onweer:

— Wat genade, Juul? Heb jij medelijden met die arme bloedjes van konijnen, als jij ze in je strikken hebt en ze dan achter de oren slaat? Waarom moet ik nu medelijden hebben met jou?

— Doe me toch niets, boswachter! Ik zal nooit meer konijntjes strikken! Nooit meer!...

— Meen je echt, wat je daar zegt?

— O ja, boswachter! Ik beloof het ècht...

— Ik hoop, dat je je woord houdt, Juul! Want weet wel, jongen, als ik je zo nog eens snap, draai je onverbiddelijk de pot in! Jij als hazepeper of met oude wijn moet beslist ook smaken!

— Ik zal nooit, nooit meer stropen, boswachter!

— Dat zullen we dan eens zien...

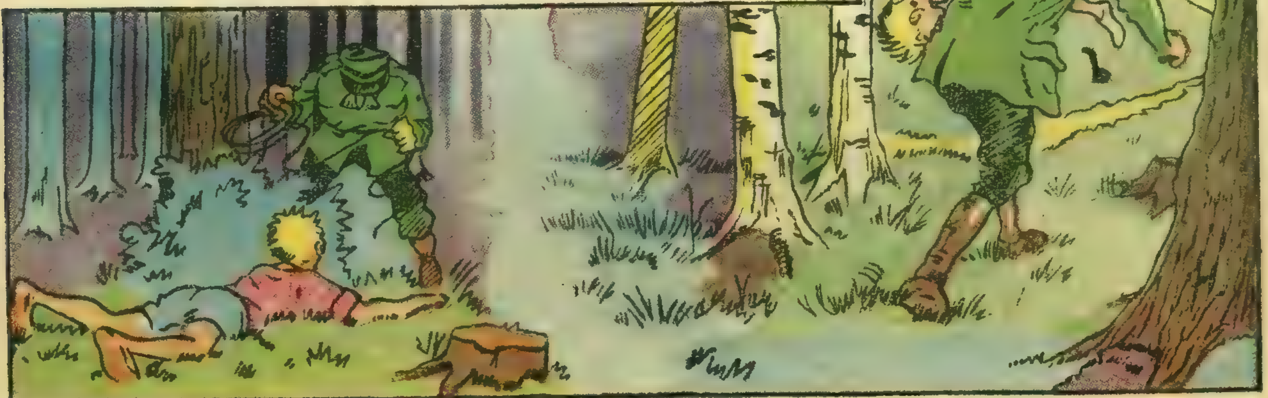
Rulkens maakte het touw los.

Juultje glipte onder zijn handen weg en rennen, dat de jongen deed. Hij lachte en schreide tegelijk. De boswachter keek hem tevreden glimlachend na.

— Het is me een nummer, zei hij tegen zijn vrouw. Laat ons hopen, dat de les geholpen heeft.

Rulkens stak een verse pijp op.

A. ROBERT.

Onze Knollentuin

Wat een gedrang in onze mistige velden ! De wereld zit zo dicht in de watten, dat onze Piet amper de tuit van zijn gieter ziet. Wie weet, hoeveel rakkers er nog met hun knolletjes in de mist staan te kleumen. Daarom aan de slag !

RIKKETIK 23.890 uit Antwerpen schouwt terug naar zonniger dagen. Haar opstelknolletje, dat zeker een aanloop is tot groter werk, geurt naar zon en zomer ! Zoiets kunnen we nu juist gebruiken ! Hoeveel rakkers zullen hierbij niet aan eigen zomerbelevenissen terugdenken !

MET
« DE LUSTIGE HEIKLEUTERS »
UIT KAMPEREN.

Het was vacantie. De « Lustige Heikleuters » gingen drie dagen kamperen. Tenten en stokken, pannen, potten, kruiken, kortom, allerhande kampeerartikelen werden bijeengebracht. Zij werden in vijf hoopjes verdeeld, zodat ieder zijn last te dragen kreeg.

Het was zonnig weer. De heide stond purper. De bijen en hommels zoemden van bloem tot bloem op zoek naar de heerlijke, zoete honing.

De « Lustige Heikleuters » waren reisvaardig. Zij togen op weg, dwars door de heide naar een open plek in een groot dennenbos, enige uren van huis. Daar zouden de tenten worden opgeslagen.

Zwetend en puffend kwamen de heidekinderen, na vier uur gestapt te hebben onder een blakende zon, op de plaats van bestemming. Onmiddellijk werd de zware last van hun schouders genomen en werd alles netjes op een rij gelegd. Piet hield van orde in zijn club en in al hun bezigheden.

Na zo'n mars was een opfrissing welkom. Allen spoedden zich naar een beekje, dat enige meters verder het bos instroomde. Kousen en schoenen werden uitgespeeld en een ogenblik later ploeterden zij met hun vermoeide onderdanen in het verkwikkende nat.

Na een kwartiertje belandden zij weer in het verlaten kamp. Piet deelde zijn bevelen uit :

— Gerrit en ik zetten de tenten op, Bob graaft een put voor het vuur, Jan gaat in het bos hout rapen terwijl Prutske voor het avondmaal zorgt. Kom, lui, kwiek ! Alle hens aan dek !

Na een klein uurtje onverpoosd doorwerken stonden de tenten kant en klaar, knetterde er een heerlijk vuurtje en deden allen zich te goed aan Prutske's kunstgewrocht. De koffie was wel wat dun en de boterhammen een tikje te dik, maar verder was alles piekfijn en werd alles ijverig naar binnen gespeeld.

Na het avondmaal bleven zij nog wat napraten. Niet lang echter ! Klaas Vaak deed zijn ronde bij de globe-trotters en was niet zuinig met zijn zand !

Vlug waste ieder zijn kop en schotel af en werd alles weggeborgen. Piet deelde de wachten in :

— Van negen tot elf uur zal ikzelf waken. Van elf tot één Gerrit, van één tot drie Jan, van drie tot vijf Bob en van vijf tot zeven Prutske. We zullen onze piepeling maar de langste rust geven ! Goede nacht, jongens !

Ieder wikkelde zich in zijn deken en weldra was het volledig stil. Piet zat alleen bij het knetterend kampvuur, luisterde naar het regelmatig ademhalen van zijn kameraden en de nachtelijke geruchten van het dennenbos.

In het kamp van de « Lustige Heikleuters » heerste diepe rust.

RIKKETIK 23890 uit Antwerpen.

Als tegenhanger van deze knol komt een wintermijmering van **PALLIETERKEN** uit **Gottem**. Jules schrijft niet zo spontaan, is dieper en styleert meer. Ook die kan zich aan groter werk wagen !

WINTERDROOM

Geheimzinnig zucht de wind door de bomen. 'n Kille, koude droge vrieswind. In de verte zit het donkere dorp vol klare lichtjes. De bleek-koperen maneschijf kruipt langzaam door de takken der bomen. 't Is winter en avond.

Een kille wind komt van over de vlakte gezucht. Een droog blad, dat geheimzinnig zit te fluisteren in een struik bezijden de baan en takken van naakte winterbomen, die zacht kreunen. De stille eenzaamheid van een donkere winteravond.

Het leven is weg uit de wereld. Men hoort niet meer de stap van de late arbeider, noch de krachtige roep van de werkzame landbouwer. Men ziet niet meer de volgeladen kar van de boer, noch de fors-gebouwde paarden op de zandweg. Noch het lachend kindje, dat vader tegemoet komt gehuppeld

En toch is er iets dat roert in deze onmetelijke stilte ! Ziet u ginds die bleekschitterende ster, die plots in volle vaart naar beneden suist en in vonkende sprankels oplost ?

Maar binnen is het warm ! Schittert de zon en ruikt het naar weidebloemen ! Want ondanks koude en vorst voelt u zich gelukkig en opgeruimd. Ondanks deze droevige omgeving, waar u zich moederziel alleen bevindt, voelt u zich omgeven door een warme gezellige vriendenkring. Want gij weet, o mens, dat ge uw plicht hebt gedaan ! En ge wacht vertrouwend op de nieuwe lente, die komen zal !

Nu is de maan tot boven de takken der bomen gekropen. Als een kopere cent staat ze boven het slapende land.

PALLIETERKE uit Gottem.

BLAUWE TOEKAN 26.438 uit Oostende zoekt het in de momentopname en slaagt soms verrassend.

SNAKE

— Ja, hij is dood, Snake !... Hij zal zowat even in de vijftig geweest zijn. Juist weet ik 't niet. Ook Snake wist het niet. Wel zei hij, dat hij in Londen op de wereld kwam. Maar de volgende week was het weer te Marseille

— Hij sprak wonderwel Vlaams. Maar ook Spaans, Portugees, Deens en Engels kwamen er met evenveel gemak uit Soms dacht ik dat hij een Deen was, of als ik hem met weemoed over Granada hoorde vertellen, zag ik een Spanjaard in hem. Maar dan weer die blauwe ogen ! Eigenlijk heb ik jaren naar zijn nationaliteit gevist, en ik weet er nog niet meer van dan gij.

De oude Collins klopte zijn pijpje tegen de poot van de bank uit. Hij keek me even aan en vervolgde :

— En weet je, hoe ie aan z'n eind gekomen is ? — In een sloot, in een doodgewone sloot ! Snake, de enige overlevende van de ramp op de Fär Oer-eilanden, die na de schipbreuk met de « Karel » drie dagen op zee zwalpte. Morgen is het juist drie jaar geleden, dat ie in die domme boerensloot om zeep ging, arme Snake...

De oude kapitein pinkte een traan weg, weer keek hij me aan en zei nog eens :

— Arme, arme Snake

BLAUWE TOEKAN 26.438 uit Oostende

Er zijn eerlijk verdiende eervolle vermeldingen ! Allereerst **DE RODE PIMPERNEL** uit **Amsterdam**, die met een heel goede opstelknol « Liefde voor het schip » voor me treedt. Maar... het is een knol van TIEN bladzijden schrift ! Jammer, maar zoveel plaats kunnen we onmogelijk vrijmaken ! Verzorg eens keurig hoogstens TWEE bladzijden in jouw zeer duidelijk schrift ! Dan kunnen we aan planten denken. Ik hoop, dat het met je Robbedoezen in orde gekomen is. De administratie heeft beloofd, het zo gauw mogelijk op te knappen. Verder komen voor een eervolle vermelding in aanmerking : **OLD SUREHAND** uit **Hamont** (Allerzielen), **NAT PINKERTON 29.745** uit **Overboelare** voor teken- en avonturenknol, en **BOBBEJAAN SCHOEPEN** uit **Wetteren** voor avonturenknol en tekenknollen. De anderen bleven onder het peil van hun kunnen en zouden bij planten geen eer inleggen.

Het dichterknollenperk brengt nieuwe gezichten. Zo is daar **EL ZIBAR 29.490** uit **ST. GILLIS-Dendermonde**, die zijn eerste stappen in de dichterij waagt. Als eerste poging « niet kwaad ». Aan het rijm ontbreekt nog veel en aan het versrythme ongeveer alles ! Oefenen, en niet gauw over jezelf tevreden zijn ! Hetzelfde geldt voor **KEN MAYNARD** uit **Dendermonde**, die veel beter proza schrijft en zich beslist eerst beter vertrouwd moet maken met goede poëzie. Lezen jullie gerust Gezelle, maar lees hem goed ! Snuffel heeft gered, wat ervan te redden was. Ja, voor aankomende dichters ben ik — voorlopig — niet zo veeleisend als voor opstelknollen !

BIJ DE STILLE VIJVER

't Is stil, zeer stil
Bij de vijver, en kil,
Zacht briesje rimpelt even
Het gladde waterwezen.

De wilg op de bloemrijke oever
Staat trots en verwaten. Een snoever
Die fier dooreenschudt de pracht,
Van zijn bruin-gele bladerenvacht.

Intussen staat een reiger, op één poot
Dromend naast een lichte roeiboot.
'Moe van al de lange dagen,
Is hij vergeten op kikkers te jagen !

Opeens wordt de stilte verstoord,
Een scherpe kreet de avondlucht doorboort.
De wilg vindt het zeer ongehoord
Te midden zijner mijmeringen te worden gestoord.)

Doch weer komt de stilte,
Tot enkele zilte,
Koude regendroppen
Het mooie avondweer verbrodden !

EL-ZIBAR 29.490 St. Gillis bij Dendermonde

KASTANJELAARS

Hoog en breed voor de oude kerk
Staat een groep kastanjelaars...
Door hun kwistig takgewemel
Valt het licht maar schraal en schaars

In de sappenvolle lente
Breken ze uit in dol gekwist,
Spreiden weids hun bladerweelde
Nee, die kans mag niet gemist.

In de zomer vlekken keersjes
Wit in golvend groene zee,
in met licht doordruipte ruimten
Zweven zachte geuren mee.

't Najaar straalt met bronzen koepels
Zwart dooraderd, goud doorspikt.
Aan hun voeten trappen kindren
uit de bolsters bruine vrucht.

Zwoegend zwiept en winterstormen
Door hun rusteloze kruin
Of verkleumd, bevroren zeker
Staan ze zwart in 't wolkenruim.

KEN MAYNARD uit Dendermonde.

Hier eervolle vermeldingen voor de nageknolde verzen van **EL BORRASCA** uit **Antwerpen** (Je raadsels zijn te gemakkelijk, Louis !) voor rakkeresje **BLIKSEM JOE 28.648** uit **PULLE** (te bekend) en voor het wel nageknolde versje van **DOORNROOSJE 28.829** uit **Vilvoorde**. Keurig getekend, je paddestoelen, Jeannine, maar... in kleuren !

Tekenden nog in kleuren : Frans D. V. uit **Wemmel**. (Daar is zorg aan besteed !) en **MICKEY MOUSE 29.748** uit Merksem. Is het knolletje van **TOM COLBY** uit **Hofstade** ook niet « nagetekend ? » In ieder geval een welverdiende eervolle vermelding ! Die geldt ook voor het nagetekende werk van **JAN KORDAAT** uit Lier. Het adres is goed, Jos ! Eervolle vermeldingen nog voor **ROSEMLRIJNTJE 29.027** uit **Antwerpen** voor de knappe de Baard en de Kale, **ZWARTE ADELAAR 29.117** uit **Zoersel** voor zijn Alaskaknol en voor **MISS BETH** uit **Boekhoute**. Helena tekende bizonder het paard met een heel gevoelig lijntje ! Maar... het is nog niet volmaakt ! Je probeert toch verder ? Goed zo !

Wordt de mist nog dichter ? Nee, het is Sjarels pijp, die de walm verdikt. Stoppen, rakkers en maken, dat we wegkomen. Sjarel neemt de leiding over. Ik hoop, dat hij het allemaal in ons hoekje krijgt ! Tot volgende week, rakkers en rakkertjes.

Wolken, gieters en kluiten groeten van Sjarel, Piet en jullie opperknollenplanter

SNUFFEL.

De « Grote Turk » aan het Hof van Lodewijk XIV

Onze rakkers mogen gerust ook iets meer weten van... buitenlandse letterkunde. Een der grootste schrijvers uit de Franse Gouden Eeuw (de regering van Lodewijk XIV) was de blijspelschrijver Molière. Hij behoort als toneelschrijver met de Engelsman Shakespeare, onze Nederlandse Joost van den Vondel, de Spanjaarden Calderon en Lope de Vega en de Fransen Corneille en Racine tot de grootsten van zijn tijd en van heel de wereld.

Molière is blijspeldichter. Hij was zelf « van het vak ». Hij begon als leider van een rondreizend toneelgezelschap. Ook toen putte hij de stof voor zijn stukken uit de alledaagse werkelijkheid.

Ook later, toen hij zijn beroemde stukken schreef als Le Misanthrope (De Mensenhater), Don Juan, L'Avare (De Vrek) en Le Bourgeois Gentilhomme (De Burgeredelman), deed hij zijn gegevens op in zijn onmiddellijke omgeving. Voor alles wilde hij waarachtig zijn.

Zo is zijn stuk « De Burger-edelman » de geschiedenis van een rijkgewerden koopman. Deze meneer, een zekere Jourdain, is verblind door het dwaze leven van de groten van zijn tijd. Hij wil ook 'n groot sinjeur zijn. Hij meent, dat hij ook van adel is en hoopt dat z'n dochter met een prins zal trouwen. Maar die dochter houdt juist van een heel eenvoudige jongen ! Gelukkig was het ook een slimme jongen.

Als enig middel om met de dochter te trouwen, zit er niets anders op, dan zich voor prins uit te geven. En het is nog wel een Turkse prins ! De familie doet mee en presenteert aan meneer Jourdain de jongeman als zijnde de zoon van de sultan van Turkije. De burgerman is totaal van de wijs bij het zien van het carnavalspakje van de pretendent van zijn dochter. Diep onder de indruk van de onbegrijpelijke taal van de valse prins, geeft hij z'n dochter tenslotte ten huwelijk aan de Turk. De arme man merkt te laat, dat hij er grandioos is tussen genomen, overigens heus tot zijn eigen bestwil !...

Dit vinden jullie zeker allemaal een heel gekke geschiedenis. Zou in werkelijkheid zoiets zots kunnen gebeuren ? Ja, zeker ! Alles, wat er Turks is in dit stuk, is een geschiedenis, die zich afspeelde aan het hof van de Zonnekoning in het jaar 1670.

In 1670 ging het niet tussen de Hoge Porte (de Turkse regering) en de Franse gezant aldaar. Lodewijk XIV toonde zich geprikkeld en riep zijn diplomaat terug. Tegelijk vergat hij een plaatsvervanger te sturen. De Sultan wilde de twist bijleggen. Maar hij meende aan z'n vorstelijke waardigheid verschuldigd te zijn, het niet al te gauw te doen ! Hij zond niet een « buitengewoon gevolmachtigde », zoals dat voor dergelijke gelegenheden past, maar een doodgewone koerier. Die koerier heette Soliman.

De man was eerzuchtig en hebzuchtig. Nauwelijks had deze oosterling Franse grond onder de voeten, of hij wreef zich in de handen en redeneerde als volgt :

— De Fransen zijn rijke lui en hebben zeker een zwak voor wat van ver komt ! Ik een simpel koerier ? Dat niet. Ik zal me voor ambassadeur uitgeven. Zo'n titel brengt me zeker meer op. Ik zal er goed bij varen...

Zo nam onze Turk te Parijs zijn intrek in het hotel Venetië en hij vroeg een audiëntie aan bij de koning, inplaats van zijn brief aan een der leden van het hof af te geven. Lodewijk zou de Turk ontvangen in een van zijn buitenverblijven, te St. Germain, maar de gezant moest nog eventjes wachten. In afwachting leefde onze Soliman als een groot sinjeur. Hij at en bad in het publiek en de gekke Parijzenaars vonden dat een attractie. Hij ontving zijn landgenoten en luisterde naar hun klachten. Hij gaf hun geld en werd zodoende hun weldoener. Met één slag was hij de populairste persoon van heel Parijs.

Eindelijk verwachtte Lodewijk XIV met alle praal en staatsie, omringd door zijn hof, de gezant van de Grote Turk. Soliman was er op de gestelde tijd en met heel zijn gevolg. In een ijzige stilte ging de Turk door de salons om zich naar Lodewijk XIV te begeven. Toen begon de komedie eerst voorgoed. Soliman hield halt voor de troon van de koning, strekte zijn arm uit, waaraan een grote tas bengelde. Daarin zat het schrijven van de sultan. Hij verwachtte, dat de koning nu wel uit zichzelf overeind zou komen om de brief te grijpen.

Lodewijk XIV dacht er echter anders over. Hij werd ongeduldig en vroeg :

— Waarom is u van zover gekomen om me een brief te overhandigen, als u de laatste stap nu niet zet ?...

— Omdat, sire, de Grote Turk van zijn troon is opgerezen, toen hij uw naam uitsprak, antwoordde Soliman zonder verpinken. Daarom moet Uwe Majesteit ook maar opstaan. Sire, sta op !...

— Dat is de koning hier niet gewoon, fluisterde men de vreemdsoortige gezant toe.

Het viel Soliman blijkbaar erg tegen. Maar hij wilde laten zien, dat hij goed was opgevoed en legde daarom na een diepe buiging voor de vorst de tas met de brief op diens knieën. Vervolgens wachtte hij met gekruiste armen af, of de koning niet vragen zou, hoe zijn « neef » de Sultan het maakte.

Maar wat deed die botte Lodewijk ? Hij zei niets, haalde de brief onmiddellijk te voorschijn en brak de zegels open. Wist de Zonnekoning dan niet, dat men tijdens de audiëntie zo'n brief onzij moest leggen zoals dat aan het Turkse hof gebeurde ? Nu werd Soliman echt boos, draaide zich op zijn hielen om en stapte nijdig het paleis uit. Drie dagen lang at noch dronk de ongelukkige Soliman, pruilde als een kind en kreeg hoge koorts.

Lodewijk wreekte zich op zijn manier. Hij gaf Molière opdracht een stuk te schrijven, waarin de draak gestoken werd met dat soort Turken !

P. P.

De Leeuw van Vlaanderen

naar het beroemde werk van H. CONSCIENCE

Platen van Wik
scenario van P. DURBIN

DE DAG NADIEN TERWIJL MEN OVERAL BEZIG IS DE VERSIERINGEN VAN DE HUIZEN WEG TE NEMEN VERZAMELT EEN OMROEPER DOOR BAZUINLANKEN HET VOLK VOOR HET STADHUIS.

NA ENIGE OGENBLIKKEN ONTROLT HIJ EEN PERKAMENT VOOR DE OGEN VAN DE NIEUWSGIERIGE TOEHOORDERS EN LEEST:

Het wordt aan ieder poorter kond gedaan dat de heren wethouders besloten hebben wat volgt: er is een buitengewone belasting vastgesteld om de kosten bij de intrede van onze genadige vorst Filips Koning van Frankrijk, te vergoeden.
Ieder ingezetene der stad Brugge zal hiertoe acht Groten betalen zonder onderscheid van leeftijd en voor ieder hoofd.

PAS HEEFT DE CONINCK DIT VERNOMEN OF HIJ BEGEEFT ZICH NAAR HET PAND.

DAAR WACHTEN HEM DE BESTUURSLEDEN VAN HET WEVERSGILDE.

De Blauwe SPERWER

door Sirius

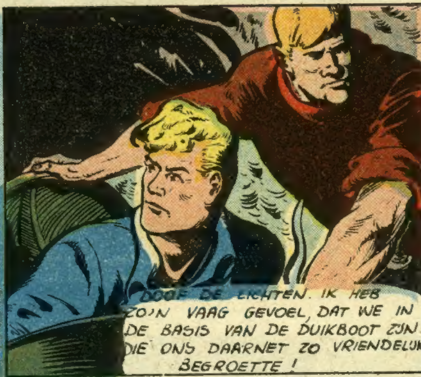

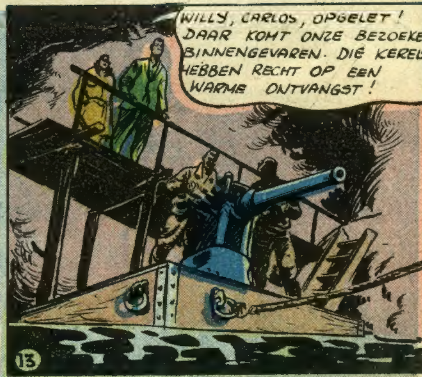

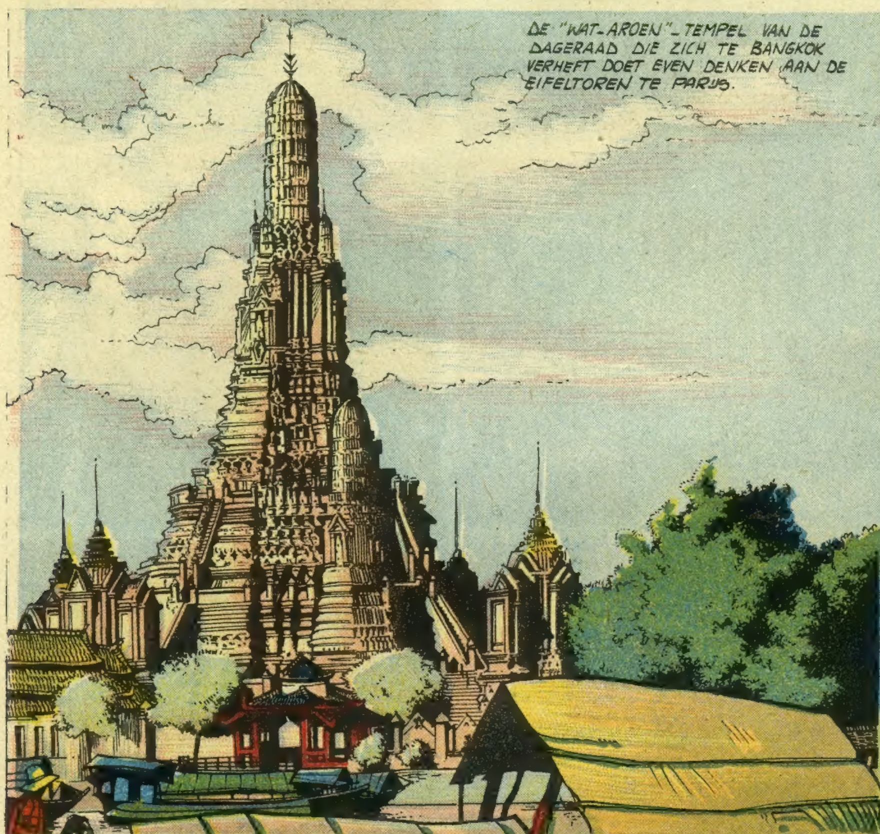

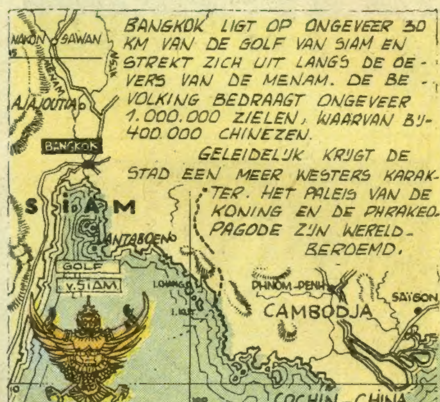

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

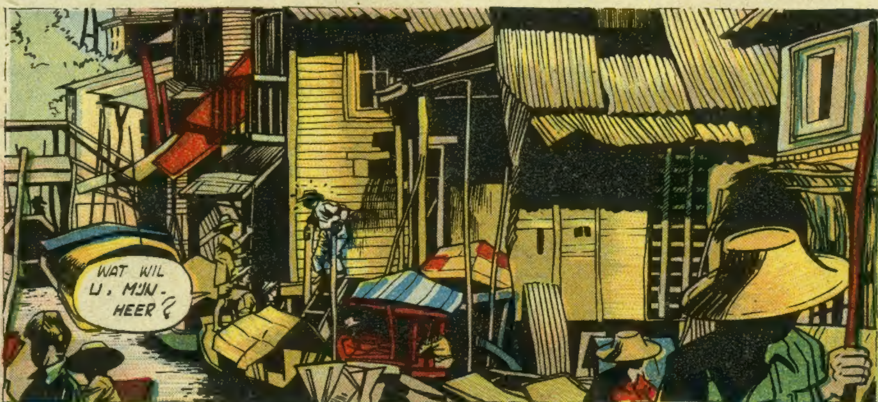
IN BANGKOK, DE HOOFDSTAD VAN SIAM, WAS DIE DAG NIETS ONGEWOONS TE MERKEN.
EN TOCH WAS HET GEEN GEWONE DAG ZOALS JE ZELF ZULT ZIEN.

de BAARD en de KALE

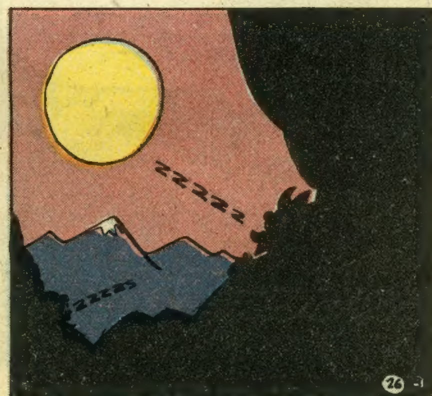

BADEN-POWELL

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.